

החלום

מתוך הספר "כאשר אשוב ואהיה קטן", מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים, כרך ח', עמ' 15-16

תרגום: אורי אורלב

ישראל קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورتشاك

מה הייתי עושה אלו נעשיתי שוב ילד. לא כזה קטן לגמרי, אלא ללכת לבית הספר ולשחק שוב עם ילדים. נניח להתעורר פתאום ולראות:

מה קרה? אני רק חולם או שזה באמת?

אני בוחן את זרועותי ומתמלא פליאה. אני בוחן א הבגדים שלי, לא יאמן. אני קופץ מהמטה ורץ אל המראה. מה קרה כאן?

והנה אמא שואלת:

כבר קמתי? ותלבש מהר אחרת תאחר לבית הספר.

אלו הייתי חוזר להיות ילד הייתי רוצה לזכור את הכל, להבין, לדעת את כל מה שאני יודע ומבין היום. ושללא נעלה בדעתו של אף אחד שפבר הייתי מבגר. ואני מעמיד פני תם. כאלו אינני שונה מפל שאר הילדים, יש לי אבא ואמא ואני הולך לבית הספר. כך זה היה יכול להיות הכי מעניין, הכי טוב. הייתי רק מתבונן סביבי וזה היה יכול להיות ממש מצחיק שאיש אינו מזהה אותי.

ובכן יום אחד אני שוכב במטה – אינני ישן ואני חושב לעצמי: אלו בעבר הייתי יודע, בכלל לא הייתי רוצה לגדל. הרבה יותר טוב להיות ילד. המבגרים אמללים. בכלל לא נכון שהמבגרים יכולים לעשות כל מה שמתחשק להם. מתר לנו עוד פחות מאשר לילדים. משלות עלינו התחייבויות כבדות יותר. יש לנו יותר דאגות. מחשבותינו עליזות לעתים רחוקות יותר. נכון – כבר איננו בוכים – אך פנראה משום שאין טעם לבכות. אנחנו רק נאנחים אנחות כבדות.

ונאנחתי.

נאנחתי אנחה כבדה מעמק הלב: כבר אין מה לעשות – זה אבוד. איש לא יכול להושיע. לעולם לא אהיה שוב ילד. הצער לא יעזר כאן.

אבל כאשר נאנחתי השתררה פתאום השכה. עלטה גמורה. לא רואים שום דבר. רק מעין עשן. עד שפמדג באף.

הדלת חרקה. נבהלתי. הופיע שביב אור קטנטן. כמו פוכב.

- מי זה?

והפוכבון צף בחשכה ומתקרב יותר ויותר – אלי. הוא כבר ליד המטה, כבר על הכרית.

אני מסתכל – זהו פנס קטנטן. ועל הכרית עומד אישון קטן. חובש על ראשו מגבעת אדמה וגבוהה. ויש לו זקן שיבה. נו, גמד. רק כל כך קטן – בגובה של אצבע.

- באתי.

הוא מחזק וממתין.

גם אני חיכתי. מפני שחשבתני שאני חולם. גם מבגר יכול לחלם לפעמים חלום של ילדים – עד שיתמלא פליאה: מאין זה בא?

והגמד אומר:

- קראת לי – ועכשו אינך מאמין.

והתחיל להניע את פנסו זמינה, שמאלה, זמינה, שמאלה.

ישראל קורצ'ק אינסטיטוט
اسرائيل تقرا كورتشاك

- אינד מאַמין - הוא אומר. פעם האנשים עסקו בכשפים. עכשו רק הילדים
מאמינים בקוסמים, בגמדים ובפיות.

הוא מנפנף בפנס ומניע את ראשו. ואני פוחד להניע אבר.

- תביע איזו משאָלה. נסה. מה כבר אתה יכול להפסיד?

פתחתי את הפה כדי לשאל אותו, אבל הוא כבר נחש - הוא כבר יודע.

- קראת לי באנחת הגעגועים שלך. האנשים חושבים שאַת ההשבעות אפשר לבטא רק במלים.
זה לא נכון, לא ולא.

הוא מניע את ראשו בשליקה. עובר מרגל לרגל. כל כך מצחיק. והפנס שלו ממשיך לנוע
ימינה ושמאלה. ואני חש שתדמה נופלת עלי. ואני מנסה לפקח את עיני כדי שלא להרדם.
חבל לי להפסיד.

- נו, תראה - אומר הגמד - תראה איזה עקשן אותה! תזדרז, אחרת אסתלק.
אסור לי להשתהות. אחר כך תצטער.

אני כבר רוצה להביע משאָלה, אך אינני יכול. אולי זאת דרכו של עולם שקל להתבטא
כאשר רוצים משהו, אך קשה כאשר משתוקקים מאוד.

אני רואה שהגמד מצטער. חבל לי עליו. אך אינני יכול.

- שלום לך. כל כך חבל.

וכבר הוא הולך. ורק עכשו אַמרתני חרש ומהר:

- אני רוצה לחזור להיות ילד.

הוא חזר - הסתחרר מעין סחרור - והאיר בפנסו ישר בעיני. ואמר משהו, אבל לא שמעתי.
אינני יודע איך נצא. וכאשר התעוררתי בבקר זכרתי את הכל.

אני סוקר בסקרנות את חדר.

לא, זה לא היה חלום.

אַמת לאַמתה.

